

Staten den Dag i Dag maa holde en ekstra Læge deroppe. Der fandt ogsaa andre Misligheder Sted. I Kolonien Frederikshaab — ja, man kan jo ikke godt tale om Nærhed i Grønland, da Afstandene ere store, men det er den nærmeste Koloni ved Ivigtut — er der en Kolonibestyrer, der hedder Baumann, der tidligere har været Kontrolør ved Bruddet, og det var han netop paa det Tidspunkt, da disse Syfilistilfælde forefaldt i Arsuk, og der er al Sandsynlighed for, at han ikke har gjort sin Pligt, mildest talt, om han ikke har mere endnu med disse Sygdomstilfælde at bestille, som der er Tale om. Han har desuden gjort sig skyldig i andre Forhold. Paa Trods af, at det er forbudt Grønlænderne at komme til Bruddet og opholde sig der om Natten, medmindre Inspektøren, den øverste Embedsmand, giver Tilladelse dertil, sendte han uden videre Grønlændere ned til Bruddet under det Paaskud, at de skulde sælge Rensdyrkød til Beboerne ved Bruddet. Nu er det ikke forbudt at handle med Rensdyrkød deroppe, det er ikke de Varer, som Handelen beskæftiger sig med, men det er forbudt at lade Grønlænderne fare med det paa en saadan Maade, at de overtræde de Bestemmelser, der ere satte for deres Ophold. Det satte Kolonibestyreren sig ganske ud over og motiverede det med, at saaledes havde det altid været, naar Grønlændere sejle dernede, saa have de Rensdyrkød med, der skal sælges, og Ordre til at give Driftsbestyreren og Udstedsbestyreren i Arsuk og Kontroløren en Part af det, de have med.

Kontroløren, som kom i Forbindelse med disse Forhold, vilde ikke lade sig bestikke — det synes, som om de tidligere Kontrolører have ladet sig bestikke ved disse Gaver, som de paa den Maade fik af Kolonibestyreren —, det vilde denne Kontrolør ikke inddrage sig paa, men optraadte skarpt derimod. Derved fik han Kolonibestyreren i højeste Grad imod sig, og han, Kolonibestyreren, Statens Embedsmand deroppe, optraadte ganske paa lignende Maade overfor Kontroløren, som Driftsbestyreren optraadte i Bruddet. Kontroløren sendte en Indberetning til Forstanderskabet i Kolonien og indskærpede den, at det var forbudt Grønlænderne at komme til Bruddet paa en saadan Maade, at det var i Strid med de gældende Bestemmelser. Denne Indberetning benyttede Kolonibestyreren paa en saadan Maade, som om Kontroløren dernede af egen Drift vilde fortrædige den grønlandske Befolk-

ning, og i det hele optraadte han paa en saadan Maade, at han satte sig ganske ud over, hvad der var hans Pligt at gøre som Statens Embedsmand, og modarbejdede de Ordre, som Kontroløren havde givet. Kontroløren sendte Indberetning baade til Selskabet og ogsaa senere til Indenrigsministeren. Indberetningen til Selskabet havde den Virkning, at det maatte erkende, at Kontroløren havde været berettiget til at optræde, som han var optraadt, men ikke desto mindre afskedigede Selskabet ham fra hans Plads som Kontrolør og ansatte ham som underordnet under den Kolonibestyrer, som han var optraadt imod. En saadan underordnet Stilling vilde selvfølgelig for ham blive utaalelig, og han søgte derfor sin Afsked. Derefter henvendte han sig til den højtærede Indenrigsminister og bilagde sin Klage med en lang Række Oplysninger, hvoraf den højtærede Indenrigsminister kunde se alt, hvad der var foregaaet. Nu skulde man synes, at den højtærede Indenrigsminister, paa hvis Vegne Kontroløren var optraadt, maatte træde kraftigt i Skranken for at hævde sin eller Statens Ret og ogsaa Kontrolørens Ret overfor de Misligheder, der vare begaaede; men Ministeren synes her at have taget Sagen ganske som en Voldgiftsdommer mellem to private Mænd, idet han udtrykker sig omtrent saaledes, at med Hensyn til de Klager, der vare blevne førte over Skibsføreren, som nægtede at udlevere Skibspapirerne, erkendte Ministeren, at der forelaa tilstrækkeligt Bevis for Kaptajn Frederiksens Brøde, men Ministeren fandt alligevel ikke Anledning til at skride ind eller foretage noget som helst, og hvad angaar Forholdet til Driftsbestyreren, siger Ministeren, at selv om Kontroløren havde Ret, selv om hans Optræden skrev sig fra Nidkærlighed i Tjenesten, havde han ikke formaet at finde den rette Form, hvorfor han maatte finde sig i de Irettesættelser, som Direktoratet havde tildelt ham. Det blev altsaa Resultatet for denne Mands Vedkommende, at Direktoratet maatte erkende, at han havde Ret, men det gav ham alligevel Irettesættelser, og Ministeren fandt sig ikke foranlediget til at skride ind, men udtalte, at selv om vedkommende havde haft Ret i sin Optræden, havde han ikke fundet den Form, han skulde bruge. Men jeg tillader mig at udtale, at hvad Formen angaar, da er Kontroløren fra første Færd bleven insulteret og modarbejdet af de Autoriteter, der vare deroppe, medens han, saa vidt jeg kan skønne, har holdt sig de Forskrifter efter-